

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení**, se sídlem U Luhu 23, Brno - Kníničky, zast. Mgr. Martinem Šípem, advokátem, se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2009, č. j. 11 Ca 209/2007 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (žalovaný) ze dne 11. 6. 2007, č. j. 21163/2007 - 84/566. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 4. 2007, č. j. JMK 49086/2007, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace, a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce spatřoval pochybení povinného subjektu (krajského úřadu) v tom, že krajský úřad odepřel (začernil) část požadované informace v rozsahu osobních údajů specifikujících fyzické osoby, které podaly připomínky k návrhu ÚP Břeclavi. Žalovaný k této námitce konstatoval, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, mají povinné subjekty - územní samosprávné celky a jejich orgány, v daném případě kraj, povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Působností orgánu územního plánování kraje je zejména pořizování územně plánovací dokumentace. Není však v jeho působnosti podávání informací o fyzických osobách, které uplatnily připomínku či námitku v rámci veřejného projednávání územně plánovací dokumentace. Žalobce nemohl být neposkytnutím údajů o fyzické osobě krácen na svých právech, protože tyto informace nejsou v působnosti povinného subjektu a vztahují se na ně ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (§ 8a zákona č. 106/1999 Sb., § 4 písm. a), § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.).

Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou a proto ji shora označeným rozsudkem zamítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost, v níž uvedl, že kasační stížnost podává podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tato ustanovení v kasační stížnosti cituje. Stěžovatel navrhol zrušení napadeného rozsudku a konstatoval, že podrobnější důvody kasační stížnosti budou doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení soudu, kterým bude stěžovatel vyzván k doplnění podání ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 10. 2009, č. j. 11 Ca 209/2007 – 70, žalobce vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil podání ze dne 8. 9. 2009 (kasační stížnost) o uvedení důvodů, pro které rozhodnutí (shora označený rozsudek) napadá. Městský soud zároveň stěžovatele poučil, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, může být kasační stížnost odmítnuta Nejvyšším správním soudem.

Podle údajů na doručence bylo toto usnesení (výzva) doručeno zástupci stěžovatele dne 8. 10. 2009. V určené lhůtě, ani později však stěžovatel (jeho zástupce) na výzvu obsaženou v usnesení nereagoval. Následně předložil Městský soud v Praze věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy nebylo reagováno na výzvu Městského soudu v Praze k doplnění kasační stížnosti a tato nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s., nezbyvá než ji odmítnout.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Kasační stížnost stěžovatele zůstává neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatel sice uvádí, že napadá rozsudek městského soudu v rozsahu výroků I a II (tedy jak výroku, jímž se žaloba zamítá, tak výroku o nákladech řízení), nicméně neuvádí, z jakých konkrétních důvodů tak činí - nevznáší žádné konkrétní výhrady vůči napadenému rozsudku. Z textu kasační stížnosti není poznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného rozsudku městského soudu, resp. jaká pochybení městskému soudu vytýká.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, přičemž pro tento nedostatek nelze v řízení pokračovat, soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 - 40).

Tak tomu je i v posuzované věci, kdy stěžovatel pouze uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a dále tato ustanovení ocitoval. Stěžovatel neuvádí nic konkrétního proti postupu či rozsudku městského soudu, neuvádí, jakých pochybení se soud dopustil (ať již ve smyslu vad řízení, či v právním závěru). Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl prostřednictvím svého zástupce, kterým je advokát, tedy osoba práva znalá, řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady však stěžovatel přesto ve stanovené lhůtě, ani později neodstranil. Vzhledem k tomu, že potřebné údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nejsou splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. pro projednání kasační stížnosti.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu